

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává
POKROK ZÁPADU
 a místní vydání
 v Crete pro Saline okres, Neb., ve
 Schuyler a Clarksovo pro Colfax okres,
 Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kan-
 sas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát
 Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn.,
 pro stát Minnesota a v Tyndall, S. D.,
 pro státy South a North Dakota.

Vydavatelné:
 Pro Spojené Státy \$1.50. Pro Kanadu
 \$2.00. Do Evropy \$2.50 ročně.

Zásilkou peněžní dějte se pomocí po-
 stovních poukázek (Money Orders), ex-
 pressních poukázek (Express Money
 Orders), bankovních poukázek (Bank
 Draft), anebo v registrováním dopise.
 Oznamujeme své předstihování, udej-
 te starou i novou adresu.
 Dopisy z kruhu členův a obecné
 sdělení. Musí být placené, psané
 bez úmyslu někoho osobně pokřiviti a
 podepsány plným jménem, ať již má
 být v redakci uloženo, anebo s dopi-
 sem zveřejněno.

SKOLA A ŽIVOT KENTUCKÝCH HORALU

Soutěž panuje i v prodeji vzdě-
 lávání. Nevidíte-li tomu, přehled-
 něte si jen oznámkové sbornice
 amerických časopisů tak jako
 v letě, nedlouho před zahájením
 školního roku. Jest však jedna
 americká kolej, která oznamu-
 vatí nematli, ba naopak je odmi-
 tati přístup přemnohým zákum,
 an místa pro ně se nedostává.
 Každoročně v ústavu tom studuje
 pět až šest set studentů a bylo
 by jich více, kdyby ústav živiti
 je mohl. A on každého živí, vy-
 nímá i byt poskytuje za pouhých
 čtyři dolary měsíčně — rozumějí-
 dobře: ne za čtyři dolary denně
 nebo týdně, nýbrž za čtyři dolary
 měsíčně.

Ústavem tím jest Onaida Insti-
 tute v Kentucku.

Zasíláme — a jest to zvláštní-
 ným, že tak činíme — velké obno-
 vy peněz do Belgie, Srbska, Pol-
 ska i jman; všude tam, kde lid
 válkou trpí. Rovněž pozornost
 naše upoutána jest veřejným ti-
 skem na biliondolarovou válčenskou
 půjčku, na jednání kongresu a jí
 ně a jiné záležitosti. Přirozeno,
 že pak nedostává se nám času za-
 bývat se lidem, žijícím v pohorí
 Cumberlandském v Kentucku. Pro-
 to — poněvadž institut tento ni-
 kdy neměl a nemá nijaký nada-
 cí fond — čas byl i bývali tam
 zlé, mnohdy i životně zlé v této kol-
 leji, kteráž nematli oznamovati.
 President ústavu tohoto, J. A.
 Burns, několikráte mluvil byl opo-
 stití kolleji a podniknouti předná-
 skové cesty po zemi, aby opatřil
 něco peněz, jež ústav nutně potře-
 bovat. Dle náhledu jeho, peníze
 přednáškami získané, nepatří je-
 mu, nýbrž učitelům, zákum a zá-
 kým jeho kolleji, tam daleko v
 horách, ony patří ve spolupodíl
 některých ukladatelů bohatství i něco
 jiného než v pokladnu banky.

Loni i předloni nebylo peněz
 na služné učitelů ústavu toho a
 nebude jich ani letos. Třinácté
 učitelů, bez ohledu na postavení
 své, děl se stejnému dilem o to, co
 zblude po zaplacení běžných a nut-
 ných výdajů a tak případně měsí-
 ně na každého učitele průměrně
 čtrnáct dolarů, dosti často i méně.

Četl jsem jmenu mužů, kteří na
 poslední válčenskou půjčku upiso-
 vani po desíti milionech dolarů.
 Čteme o tom, jak válka přemohla
 rychle obilování. Milion dolarů
 není mnoho v dobách, kdy lidé se
 vrátili.

Proč nevdali však i oni těm
 učitelům, kteří v zájmu lidstva
 působí na institutu Onaida?

Kvas vzdělání šíří se v těchto
 dnech po celém pohorí Cumber-
 landském. Onaida institut jest
 materskou školou; jiná založena
 byla tu i tam v kraji, kde děves
 krevali místa a tajně vinopudlivě
 bujely. Ve škole Big Creek půso-
 bí tři učitelé sly; jedna ve škole
 v Burning Springs a jedna v
 Crane Creek. Další škola zřízena
 bude ve Flat Woods. Celkem
 osmnáct učitelů, z nichž každý
 obdržel loni jako roční služné sto
 dvačtyřicet dolarů. Stá dvačtyřicet
 za rok, jakoby za měsíc. Ostatní
 nahradila jim radost z výkonem
 služné práce. Všechni tři uč-
 telé jsou matičkami v tomto spo-
 lupodlivě, kteréž však nikdy
 dividendy v horách nevyplácí a
 oni i o ně nechtají. Jsou to pu-
 dlní lidé v těch hurských sko-
 lách, kdy i nedá se jim o tom, jak

tiše rychle vydělávají.
 Tak na příklad zeptejte se jen
 prof. Johnsona, působícího na kolle-
 ji Georgetown v Kentucku, co
 on o tom spolupodlivě soudí.
 Jsouť on vychovatelem starého
 Onaida institutu, odkudž povolán
 byl na professorskou stolec v
 Georgetown, a platem sto dolarů
 měsíčně. Když zvěděl, že učitelé
 na institutu Onaida dostávají jen
 po čtrnácti dolarech měsíčně, řekl
 sobě, že takový plat i jemu stačí
 a proto ostatní poslal do Onaida.
 Ano, ano, bývaly to zlé časy,
 hrozně zlé časy v ústavu tom. A
 stojí to vše za to to strádání, ná-
 mahu tělesnou i duševní? Po-
 slyšte:

Když říditel Burns žádal o vý-
 sadu (charter) pro svoji kolleji,
 žádost podepsána byla patnácti
 muži, z nichž dvanáct podepsalo
 se křížky — dvanáct velkých, do-
 spělých, statných, čestných
 Američanů.

Minulého roku zadána byla žá-
 dost o jinou výsadu. Žádost však
 opatřena byla podpisy, nikoliv
 křížky. Byla to výsada pro dra-
 hu, jež probíhají má řolím řeky
 Kentucky. Ta dráha povede do
 Onaida nebo poblíže ní. Tak skon-
 čí dlouhá kapitola pohorí Cumber-
 landského, jak psaly již dějiny od
 počátku této republiky. A dráha
 smetne poslední zbytky Ameriky.
 Smutně pomysleli, než Burns po-
 hlíží vpřed a doufá, že vše dobře
 dopadne.

Pravil příteli svému: "Česty
 přírody jsou rozvažovací. Ně-
 kteří z mých lidí ztratil se v tom
 velkém zápasu životním. Přemno-
 ži z nich dodělají se úspěchu a
 labe na ně vzpomínáno. Co zlé
 se děje jistým jest to, že nebyť
 těch škol v těchto horách, oby-
 teľstvo zdejší bylo by ztraceno
 jak brzy, jak dráha byla by do-
 toučena. Neměl by nicého, čím
 by zápasiti mohli v novém dne
 civilizace. Prodali by své pozemky
 a — zabil by. Věak my alespoň
 několik z nich připravíme ku ži-
 votnímu zápasu, neboť v nynějši
 době pravděpodobně k zápasu do-
 jíti musí. Těžko se moe, zdaž
 škola naše stojí za to strádání a
 námahu. Soudím že ano."

Burns slovem nezmiňuje se v
 ukládání pokladů, kde mol a roz-
 míšiti je nemohou. Jest kázatelem,
 ale nevěří mnoho v "profes-
 sionelní" kázání.

V přítomné době my American-
 e nejvíce zajímáme se mnoho o Belgii,
 Srbsko, Bulharsko a Macedonii,
 známé lépe zeměpis Evropy než
 Ameriky. Pochybují o tom, pře-
 Emerson Hough v American Ma-
 gazine, že půl tuctu čtenářů ma-
 gazine by mž s paměti říci, zdaž sil-
 se Anglo-Saxon Wilderness do
 Kentuky vedoucí, počíná ve Vir-
 ginii, v Karolině nebo v Tennes-
 see a překročie hranice Kentucky
 jde-li směrem severním, jímž ne-
 bo západním. Soudím též, že má-
 lo čtenářů ví, kde leží prusky
 Cumberland. Ze zeměpisu Dar-
 nell nebo Tyrol mnozí z nás do-
 zítí by mohli zkusku s dosti do-
 brým úspěchem, ale vědomosti na-
 še o horatinách Kentuckých jsou
 naprosto nedostatečné.

Věak, když došlo k válece,
 z hor těchto bral by se jeden pluk
 za druhým statných, krásných
 mužů, dokonalých a zdatných bo-
 jovníků, podobných onům z roku
 1776. Někteří z nich nesli by si
 sebou své dobré kulovnice. Je-
 denkrát z nich ví, jak z tou či-
 noucí strelou zbraní zacházeti, je-
 denkrát z nich ví, jak s tou či-
 vouku posí klenbou nebeskou. Je-
 denkrát ví, jak žiti při spore
 stravě a jak umirati jako gentle-
 man. Zatloučení v hory padesátí
 pěti mílemi neschůdných a ne-
 sjedlných cest, mužové títo žijí
 dnes právě tak, jako jich před-
 kové před sto lety. A ve středu
 tohoto kraje, postřádajícího veš-
 kerých příležitostí ku vzdělání a
 zjevení života, stojí tato malá
 kolleji, kteráž neoznamuje a obná-
 tá každoročně na sto studentů
 jen proto, že nemohou jednotlivě
 čtyři dolary měsíčně zhnati...

Oh, vy velkomyslní a milosrd-
 nější jati Americané, zámouží i
 méně zámouží, jste si skutečně jí-
 stvíni toho, že vždy každý vás po-
 vinný jest nejlepším a nejrozsáhlejši-
 šim? Jest dobře, že pánaběh
 ubohým. Věak který národ jest
 na tom horé — některý malý ná-
 rod v Evropě či malý národek v
 pohorí Cumberlandském?

Přelví zase jak sto lety psal ko-
 ovný kázatel Doddridge své pamě-
 ti, jak poslední vydání byly knihy
 pod titulem "Annals". Kni-
 žka ta jest nevyčerpatelným
 zdrojem informací v našich do-
 bích a životu horalů a zálesáků v
 pohorí Cumberlandském.
 "Znám dobře život ten," vy-
 právěl nedávno Burns. "Vzályť
 jako chlapce sám jsem jej pro-
 žival a velká část našeho lidu
 dodnes tak žije. Nikdo neví, jak
 tehdy primitivním byl náš život
 a nikde žádné příležitosti k jeho
 zlepšení. Kdyby lidé věděli, jak
 bludně žijeme, jak těžce zápa-
 síti musíme o uházení svého bti,
 poznali by, jak nesnadno jest opo-
 třití našim dítkám i jeho nej-
 prostějši vzdělání a jak obtížno
 jakoukoliv školu udržeti. Pama-
 tuji se velmi dobře, jak úporným
 byl ten životní zápas kdy chla-
 pectem jsem byl. Dnes jsem řídite-
 lem kolleji, ale věří byste tomu,
 že v celém životě pouze sedmkrát
 měsíčně chodil jsem do školy? Ne-
 mnoho hochů z našeho sousedství
 bylo tak šťastných. Životní mu-
 seli jsme scháněti a tak na školy
 nebylo ani pomyslení."

V těch našich krásných horách
 neměli jsme nikdy peníze. Každá
 rodina musela si sama opatřiti své
 potřeby. Vyráběli jsme si obuv
 a v každé domácnosti byla malá
 vana na loužení kůže v tříse. Šest
 měsíců to vzalo vydělání v dubo-
 vém tříse kůže kletví nebo krav-
 cům. V září, když pomýšleli se
 již muselo na zimu, začalo se obnu-
 nět. Měli jsme své vlastní pře-
 věsné kopysa, dvě pro každého čle-
 na rodiny a na nich šili jsme obuv
 z doma vydělané kůže.

Pak ale nastaly časy! Zabi-
 ječky! Sule, v octě nakládaná
 ouška, droby, ovar, sekanina a
 hřbety, klobásy — oh, co tu bylo
 dobrých věcí! Nedělali jsme se-
 kaninu a klobásy, jak dělají se
 na severu. Neměli jsme mlýky
 na sekaní masa, proto hezky na-
 drobno rozsekali jsme maso no-
 zem okoložení a uložili po kusech
 v kornový obal kvasový, proto-
 že tak hodně dlouho vydrželo. Jest
 dodnes naši lidé tak dělají a což
 pak když naše ženy připraví k se-
 kanině a klobásám omáčku!

I nás jsme vždy pěstovali něco
 bavlny na plátno a lehké obky
 a též chovali několik ovce pro
 vlnu. Vlnu museli jsme sami če-
 satí, přísti i tkáti. Dějiny na ba-
 vlnu také jsme neměli, proto však-
 no bavlnové od semene ručně je
 sdřhováli. Bavlnové bolee rozlá-
 žli jsme před křem blže obně
 a tak snadněji sdřhování šlo od
 ruky.

Každá rodina udila si maso. My
 měli zvláště pěknou malou udír-
 nu. Hiekorové dříví jest nejlepší
 k uzení šunek. Nežli šunky byly
 vyuzené, mužští našli již ne-
 pohybné dosti obuvi, ženské napře-
 dky plátna i sukna a též i něco
 oděvních nášly.

O hospodářských strojích jsme
 něho nevěděli, vzdělání nemohli
 jsme si je koupiti, byť by byly
 sebe levnějšími. Pšenici žali jsme
 srpem, však mám dosud na
 srstech několik známek po něm.
 Pšenici jsme mlátili na mlátu ce-
 pem, vymáčenou pak mletí jsme
 na ručním mlýnkou. Otruby jsme
 oddělovali něčím, čemu se říkalo
 "sarch". Podivno, jak málo
 stará anglická slova v těch našich
 horách se udržela. Sarch nebylo
 nicím jiným, než jakýmsi hrubým
 řeštěm.

I nás bylo velmi málo železa.
 ocel vůbec žádná. Nemáme peněz
 na zakoupení železa, jak mohli
 jsme si koupiti vzdělání, kteréž
 přichází po železu? Sklo též bylo
 vzácným, shledali jsme však, že
 do oken není vždy třeba skleně-
 ných tabulek a dobré panty na
 dveře oděvali jsme si z kůže nebo
 dřeva. Pětice u dveří byly také
 dřevěné.

Pamatuji se, jak otec jednou
 pár krásných chomoutů vyráběl z
 křovných klasových obalů dobro-
 mady spletených. Postráčky by-
 ly z tisové kůry (yew bark) a
 stromů těch hojně v našich lesích
 rostlo. Pak zhotovil známě
 sám, a na nichž my hoši vozili jsme
 se strání dříví domu. Sanie byly
 jasanové, upředu pěkně zabí-
 řené. Zadní svarka byla zakolébávaná,
 poněvadž jsme měli doma neboze-
 vák na celých saních nebyl žá-
 vce železa a na koňských postro-
 jích rovněž tak. Přední svarka
 byla zapuštěná do výřezu v saních.
 Poněvadž nebylo železa na
 zápisu k váham, upletli otec ve-
 baví jasnou zápisu z hiekorové kůry.

Rozumně se sama sebou, že mu-
 že kůže jsme v našem kraji ne-
 měli a proto podčasníky a dělá-
 va na postrojích byly zhotoveny
 vopněs jen z hiekorové kůry.
 Poslechněte vy lidi, kteří se
 dnes projedíte v dráhách auto-

mobilech po širokých městských
 ulicích, dovedete si sami sebe
 představití na ulici velkoměsta,
 kamž přijeli byste na spících, z
 postrojem takto vyrobeným vlast-
 nima vašima rukama, obléčením
 oděv, který žena vaše vám zho-
 tovila, v botách, jež sami jste si
 ušili a živení stále potravou, kte-
 rouž jste sobě sami vypěstovali
 a připravili od zasetí až na váš
 stůl? Well, pamatují se ještě do-
 bře na všechny tyto věci z mého
 vlastního života. To skýtá mi ně-
 řítko rozdílu mezi vašimi severní-
 mi městy a našimi Kentuckými
 horami.

Četl jsem v té Doddridgeově
 knize o zkušenostech a příhodách
 střelců z doby Boone-a a Kento-
 na. Kulovnice, jaké oni používa-
 li, používali jsme i my a jako oni
 i my házeli svědomitě oko na nu-
 šku i šetrní olovem. Starí tito
 horalé, střelci z do terče, nelito-
 vali té práce po střelbě kulky ze
 stromu nožem vydělávati. To
 samé činili jsme i my. Povím vám
 o tom že své vlastní zkušenosti
 zajímavou historku.

V nedalekého souseda přestěho-
 vávali jednou naštal. Vše taková
 spojená byla vždy s velkou ho-
 stinou. Přijel jsem tam také, ale
 bylo mi řečeno, abych s mladým
 kamarádem opatřil ku hostině co
 možno nejvíce veverka. Měl
 jsme pěknou, společlivou kulov-
 nice, na neštěstí však jen jeden
 advaet kulí. Když jsme se od-
 poledne vrátili, přinesli jsme se-
 bou 21 veverka a jednoho bažan-
 ta. Co vám vypravuji, není mi
 slivekou latinou, nýbrž skuteč-
 nou pravdou. Bylo to v podzim,
 listí se stropů opadalo, takže ve-
 verky bylo dobře viděti a střídají
 se se, ani jednou jsme nechyběli.
 Když dostali jsme již dvaet ve-
 verek, spatřil můj kamarád na ne-
 dalekém vršku pěkného bažanta.
 Přilícil, stisknul a bažant křel.
 Viděl jsem ale, že kulka bažan-
 ta prolétla a ze země zvedla se
 kotouček prachu. Dajdouce na
 místo hrabal jsem tam, kam kul-
 ka zapadla, našel jsem ji, zvonu
 nabílil a za nedlouho touze sanou
 knilkou zastřelil jsem ještě jeden
 veverka. Tak jsem tedy přinesl
 21 veverka a jednoho bažanta. S
 olovem muselo se šetriti.

V postarším údolí potoku Bull
 šku naleznete ještě dnes malou
 jeskyni, zvanou "medvědí hloho"
 (Bear Hollow). Tam jedenkrát
 můj děd zastřelil medvěda. Dě-
 dův pes vylovil medvěda z leže,
 zabíhal na strom, ale než děd mohl
 řádně kulovnici svoji nabítni, med-
 věd spouštěl se se stromu. Švad-
 víte, že u starých kulovnic nabí-
 žky na jednom konce měl vývrtu,
 na něž obtáčela se koudel, níž
 hlavě zbranel se čisti. Když
 medvěd byl již téměř u země, děd
 přilícil kulovnici a už by nabíjāk
 vyhodil, stiskl, nabíjāk proletěl
 medvědem a přibíl jej ku stromu.

Pozorujete, jak prostě jsme žili!
 Žili jsme v přírodě a s přírodou,
 vše kolem volalo nás do přírody,
 do pustin a nikoliv do škol. Občas
 měli jsme však také prázdniny,
 kdy práce k din nevolala. Tako-
 vý den byl svátkem, když napad-
 nul sníh, že možno bylo vzřít na-
 povati a vše velkomo úlovku na-
 svěřoval. Tehdy přišel kamarád
 a když otec dovolil, vydali
 jsme se na hon. Obuvi naši byly
 boty z kravské kůže — gunové
 přezůvky jsme neznali... Nejlépe
 bylo, když nabrali jsme si do bot
 plno sněhu, ten se roztal a tak
 jsme měli teplé nohy ve vodě po
 celý den, pokud jsme se pohybo-
 vali. Pamatují se, že jednoho dne
 ulovili jsme čtrnáct zajíců. Kdy-
 byste tehdy k nám přišli, viděli
 byste je zmrzlé viseti na udrně.
 Něco takového hodilo se do kuchy-
 ně, našel se ním jiné potravu
 a "brouzdání vysokým sněhem se
 těžkou práci nikterak jsme nepo-
 znavovali."

Takovým byl náš život. Zdaž
 kdo na severu nemůže si jej právě
 tak představití a pochopiti, nepo-
 chopí a neporozumí ani měmu li-
 d, ani mě škole. Porozumí se
 nám?

Čtyři dolary měsíčně na vy-
 držování hochů — amerického
 hochu, dlouhouného, bystro-
 kého, nadaného statným srdcem
 a morální přičinností, ušlechtilou,
 čistou a silnou myslí... Čtyři
 dolary měsíčně. A každý den ni-
 bouy a miliony dolarů vyplacen
 se v dím a kouč, vyházeli se za
 střelivo a každá vána z děla stojí
 více než celoroční služné učitelů
 v Burnsově škole. Stále ohánám
 se civilizací — prosím vás, co
 vlastně ta civilizace jest!

J. E. Kroupa.

SEBEDŮVĚRA.

Dovede-li sám sobě věřit, všech
 ostatních důvěry získá lid!

Lépe a stručněji nemohu nikdo
 zodpověditi tyto otázky, jež jak
 mnohí si předkládá, vyzraje o
 sašch, pokusech a úspěchu, jako u-
 činil Goethe v těchto verších. Ta-
 to slova jsou nejen nejvyšší život-
 ní moudrosti, nýbrž také důkazy a
 průvodi úspěchu ve všech krocích
 a snáhách společenských a obchod-
 ních způsobů v povolání, rodině a
 veřejnosti. A skutečné počet otáz-
 ce a tážících se jest nejen nema-
 lý, nýbrž i důležitý.

Jak staneme se energickými?
 Jak přemůžeme neamélost a rozpa-
 ky? Jak naučíme se imponovati?
 Jak naučíme se oblibenými?

Ano, důvěra a sebedůvěra jsou
 prostředky a základními podmín-
 kami každého podniku. Ale důvě-
 ra není naprosto tak lehká, jak se
 na pohled zdá a sebedůvěra ještě
 méně. Sebedůvěra není náhodná,
 vrozená, někomu šťastným rozma-
 vřením přírody udělená, jímému ode-
 přená vlastnost a základ. Jest to
 mnohem více vychovně, vypěstova-
 né jmenů, řada důsledků, dlouho
 trvajících úvah a rozhodnutí.

Více než kde jinde platí v mo-
 rále, jakož i v říši charakteru a
 vůle slova Goethova: "Co já zle-
 dil po otci, dohubl si, aby to bylo
 tvým vlastním." Co znamená
 "důvěra" naznačuje nejlépe ob-
 chodní výřez tohoto slova: Kredit.
 Kredit (úvěr) není pouze důvě-
 ra v majetek, nýbrž také čest, spo-
 lehlivost a důvěrovnost. I tehdy,
 má-li obchodník sebe více "jistě-
 mu" může býti úvěr pro nové vždy o-
 mazen. Právě tehdy bývá "zdat-
 nost" dobře prozkoumána, pochy-
 buje a debatuje se o ní. Můžeme
 míti peníze a přece můžeme býti
 neplatičím zákazníkem. Zrovna
 tak jak v obchodě, má se to i v
 životě společenském.

Jsou lidé obdareni velkou dáv-
 kou sebevědomí, sebevěrovnosti,
 kteří si všechno možné troufají a
 přece nie nevykonají, kteří nejen
 jmya, nýbrž také sobě namlouvají,
 že mají nesopetné talenty, že
 jsou s vše vykonati. Sotva však
 stojí před zkouškou, vzdávají se,
 jakmile se jim něco nezdáří a po-
 něvadž vždy v životě mnohde se ne-
 zdáří, vzdávají se nejen vš práce,
 ale i naději, obrazejí se v opak,
 padají z extrému (krápnosti) do
 extrému a jsou ještě horšími pesi-
 misty (urzouty), než slabé cha-
 raktery. Mnozí myslí, že jsou od
 přírody nešťastní, pronásledováni
 osudem a říkají vždy: "To se má-
 že státi jen mne!"

Jsou také lidé, kteří nikdy ne-
 mohl sebedůvěry a takoví, kteří jí
 ztráti, takoví jímž se něco poštěti-
 lo, kteří věří, že jsou zvláště ob-
 dařeni a že nemají více pracovati.
 Obě jest nesprávné!

Nikoliv ze štěstí vyroste oprav-
 dová sebedůvěra, nýbrž ze zamě-
 nání a potvrzení lidských myšle-
 nek osudem věcí, kteréž byly ovlád-
 nouty.

Men ale toho, co vykonat, pozna-
 me muže. Sebedůvěra není fatalis-
 mus (víra v osud předurčený),
 není víra v příznivé náhody a stá-
 le věrnou šťastnou hvězdu, nebo
 poklady, nýbrž v sílu své moci, v
 moc své vůle.

Sebedůvěra záleží méně na víře
 v úspěch jako ve snášení neúspě-
 chů.

Něm se nedáti odstrašiti, to
 jest kořen, to jest plod sebedůvě-
 ry. Sebedůvěra není bezpochybný
 optimismus (snění), nýbrž hlub-
 ké sebezpoznání a sebezvědomí,
 založená na snázení a práci.

Nesmíme býti zadržati jen svým
 "já" jako celkem, zjevem svého
 vystupování a osoby, jakož i při-
 čítati vznikající a sváděti pouze
 svému osobnímu vlivu, nýbrž mu-
 síme o opatrnosti a významu svých
 myšlenek, velikosti a počtu pod-
 niknutých jednání skutečně býti
 přesvědčení a dosahovati i usm-
 ní jiných.

Sebedůvěra není naprosto jesti-
 nost nebo slepý náštin. Toto pře-
 ceňování vlastního já vztahuje se
 na náhodné základy z nichž mo-
 hu všechny nesmí uti té důleži-
 tosti, jak se nájít těchto domý-
 šlí. Sebedůvěra ale jest v jistém
 smyslu zároveň skromostí a ná-
 hled v mezích činu, výkonosti.
 Nevztahuje se na vlastnosti, nýbrž
 na práci. Důvěra jest forma vě-
 ření, víry v sebe. Víra ale jest nej-
 krásnější, nejpůsobivější spojivá
 stoučená víra a důvera.

Víra překonuje všechny otvory
 a rusedliny, snímže největší roz-
 pory, přemáhá všechny pochylmo-
 sti, řeší všechny hádky, leč vše-
 chny záručky a starosti. Nejen

náboženství jest založeno na víře,
 tvoří řru, jest vírou také věda, ba
 i kritika zakládá se v poslední řa-
 dě na domněnkách, které se musejí
 za platné, za rozhodující a za prá-
 ve uznávati, kterým se musí věři-
 ti. Jest tedy nedůvěra jistým dru-
 hem sugestie, propůjčie a oslbu-
 je síly.

Úspěch opatřuje nám sám o so-
 bě četa a vynucuje uznání jiných,
 anž bychom potřebovali něco více
 činiti.

To platí nejen v obchodním, ný-
 brž, a to hlavně ve společenském
 životě. Nejen kdo jest bohat má
 úvár, nýbrž také i ten, kdo má úvár
 jest bohat. Proto hledíme býti hod-
 nými vlastní sebedůvěry. Jen ten
 jest ztracen, kdo ztratil důvěru
 sám v sebe.

(ZASLÁNO)

Českoamerické veřejnosti!
 V lednovém čísle VI. roč. "No-
 vých Směrů" vypravuje jejien vy-
 davatel Jos. Ad. Trojan mezi ji-
 nými, že "pánové Musil a Hais ne-
 splnili to, co slibovali." To se tý-
 če převzetí tohoto listu, jehož jsem
 v minulém roce vydal 4 čísla. Kro-
 mě toho p. Trojan píše na všechny
 strany v soukromých listech, "že
 přý jsem ho poškodil." Aby bylo
 jasno, podám zde stručně všechno,
 co se této věci týče, abych měl od
 p. T. konečně pokoj a aby tž ne-
 mohl lehkověrným lidem malovati
 strachu na vrše.

Z převzetí listu sešlo pro to, že
 jsem byl oklamán jak obledně sta-
 nov listu, tak i obledně předpří-
 telů. Dále mi byly zapřeny zá-
 vazky listu přes to, že právníci
 hrozili žalobou, ačkoli na druhé
 straně se p. T. k dlouhmu přiznal.
 Přes to však nechtěl do snůvory
 připustiti klausuli, že starých zá-
 vazků noví vydavatel nepřijímá,
 následkem čehož bych byl nucen
 podle zákona státu Illinois dluby
 zaplatiti. Konečně v říjnu, když
 jsem již měl v rukánu 4 čísla li-
 stu a kalendář skoro dohotovený,
 nabízel za mými zády tisk k pře-
 zetí jiné osobě na úhradu jakési
 půjčky. Protože toto jednání se
 nezdálo poctivé, a ačkoli jsem
 měl důkazy v rukou, p. T.